

BALADA DE MALLORCA

A la vora-vora del mar on vigila
Montgó, els peus a l'aigua i als núvols lo front,
omplia una verge son càntir d'argila,
mirant-se en la font.

Son peu de petxina rellisca en la molsa
i a trossos lo càntir s'enfonsa rodant;
del plor que ella feia, la mar, que era dolça,
tornava amargant.

Puix l'aigua pouada cristall n'era i perles,
com gaires no en copsen los lliris d'olor:
no és molt si sospira quan veu les esberles
del cantiret d'or!

La mar se'n dolia; les pren en sa falda,
i el maig, per plantar-hi, demana un roser;
València, a tes hortes color d'esmeralda,
i a ton cel dosser.

Per bres la conquilla de Venus los dóna,
gronxada pel Zèfir de vespre i matí,
i els testos, que una alba de roses corona,
ja son jardí.

Amb flors de l'Aràbia l'enrama i perfuma;
i d'Àfrica amb palmes, d'Europa amb aucells,
alegra ses ribes, que es prenen d'escuma
més amples cinyells.

Tres eren els testos, tres foren les illes;
i, al veure-les ara volgudes pel sol,
les crida a sos braços la terra per filles,
i la mar se les vol.

Verdaguer, Jacint. "Balada de Mallorca"